

[Pürschel.]

kan sige, det er længe siden, man har ladet store Tyve løbe her i Landet. Det, man tænker paa, er i Regelen Bedragerisagerne, og der er ingen Tvivl om, at der er en Række af Tilfælde, hvor man straffer Tyverier, som samfundsmæssigt set maa siges at være meget mindre betydende end en Række Tilfælde af Bedrageri, hvor man undlader at straffe, men dette ligger jo i de to Forbrydelsers noget forskellige Forhold overfor den skadelidende; jeg tror, det er uløseligt knyttet dertil, men jeg tror ogsaa, det er meget vigtigt, at man skrider ind og skrider ind med Kraft i alle de Tilfælde, hvor Bedrageriet har et saadant Omfang, at der maa siges at staa Samfundsinteresser bagved, at det ikke forbliver upaataalt.

Jeg kommer dernæst til det første Ændringsforslag, som drejer sig om Medvirken af sø- og handelskyndige Dommere ved Landsretssager i første Instans. Dette Spørgsmaal er rejst fra Handelens Side, og man har i et Andragende fra Provins-handelskammerets Side et Vidnesbyrd om, hvor stor Vægt man lægger herpaa, idet man har ønsket, at disse sø- og handelskyndige Dommeres Medvirken skulde være obligatorisk. Lovforslaget gaar ud paa at gennemføre denne Ordning fakultativt, saaledes at Retten bestemmer, om den ønsker de sagkyndige Dommeres Medvirkning. Fra socialdemokratisk Side har man ønsket at gøre det obligatorisk, og dertil sigter Ændringsforslag Nr. 1. Naar Flertallet har ment at maatte gaa imod dette, er det ud fra den Betragtning, at der her foreligger et Forsøg, og at det vil være rigtigt at gaa med nogen Varsomhed til Gennemførelsen af dette Forsøg. Faar man saa gode Erfaringer, vil man altid kunne gaa videre ad denne Vej. En anden Betragtning er, at det vil være forbundet med store Vanskeligheder at finde de fornødne Folk, de fornødne dygtige Folk, som tør paatage sig det store Arbejde, som det utvivlsomt vil kunne blive til. Et Vidnesbyrd derom har vi i Ændringsforslag Nr. 2, der er stillet af Justitsministeren og tiltraadt af Udvalget, og hvorefter dette Hverv skal være et borgerligt Ombud. Man gør det altsaa her til en Pligt for den paagældende, til noget, de ikke kan afvise, naar de er valgt dertil, og det gør man ud fra Erkendelsen af, at ellers vilde det kunne være vanskeligt at faa dem. Jeg gør ogsaa opmærksom paa, at man har ikke turdet gaa til det, som har været foreslaaet, eller egentlig krævet, fra Sø- og Handelsrettens Side, nemlig at man ikke maatte tage saadanne Medlemmer fra København.

Sø- og Handelsretten gjorde opmærksom paa, at der allerede er Vanskelighed ved at finde de egnede Emner; men det har man altsaa ikke turdet tage Hensyn til.

I Bilag 1 vil man finde de nærmere Regler vedrørende Beskikkelsen paa 4 Aar o. s. v., for saa vidt de ikke, saaledes som Tilfældet er med selve Kvalifikationernes Beskrivelse, findes optaget i Ændringsforslag Nr. 2. Dette Ændringsforslag er jo Udtryk for, at man har fundet det rigtigt i selve Loven at fastsætte de Betingelser, der kræves, og ikke henviser det til en kongelige Anordning.

Ændringsforslag Nr. 3, der ogsaa er stillet af Justitsministeren og tiltraadt af Udvalget, vedrører Retsplejelovens § 8 og er et af de mindre betydende Forslag, der blot giver Adgang til, at Rettens Præsident kan bestemme, hvilken af de 3 Dommere i Dommerkollegiet der skal fungere som Formand for Afdelingen, en Adgang, der allerede nu haves for Nævningedomstolens Vedkommende, og som her udvides til at gælde for alle Afdelingerne. Jeg tror, at denne Regel er praktisk paakrævet og skal i øvrigt ikke gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal.

Dernæst kommer jeg til de Ændringsforslag, der er stillet til Lovforslagets §§ 6 og 7 vedrørende Rettens Adgang til at lukke Dørene i visse Tilfælde og vedrørende Adgangen til at begrænse Pressens Ret til at referere fra offentlige Møder. Spørgsmaalet om Offentlighed er jo et af de Spørgsmaal paa Retsplejens Omraade, som atter og atter vender tilbage. Der er vist i Nutiden almindelig Enighed om, at der med Offentligheden, som vi jo alle anser for et stort Gode for Retsplejen, er forbundet visse meget alvorlige Ulemper. Offentligheden, der oprindeligt var, i hvert Fald for en væsentlig Del tilsigtede at være, en Beskyttelse for den sigtede, har jo vist sig i visse Tilfælde at være en Tortur for den sigtede og at være en Tortur ogsaa for Vidnerne. Imidlertid har man fra de — jeg fristes til at sige principridende Venner af Offentlighedsprincippet været særdeles bange for at gøre Indrømmelser til denne offentlige Mening. Man har været bange for herved at bringe hele Offentlighedsprincippet i Fare. Jeg tror imidlertid med Urette. Det vil erindres, at Justitsminister Steincke i sin Tid søgte at løse Spørgsmaalet ved at foreslaa, at Pressens Adgang til at referere skulde kunne begrænses af Retten, et Forslag, som gentages her i Lovforslagets § 7. Der er naturligvis noget rigtigt i, at denne Begrænsning i Adgangen til at referere i visse Henseender kan ophæve visse Ulemper ved